

Voorwoord

Ik vertel hier mijn kant van een bizar verhaal. Na alle verwijtende blikken van wie ik ooit dacht die mijn vrienden waren, moeder, vriendinnen, buren, noem maar op. Geen vragen maar alleen blikken. Ogen vol afschuw, verwijten maar geen vragen, niemand die mij iets op de man afvroeg en nog erger, de speelafspraken die afgezegd werden. De kinderen die niet meer op feestjes uitgenodigd werden. De vooroordelen, zo veel en zo hard. Niemand die mijn verhaal wilde horen of niemand die het lef had ernaar te vragen.

‘Ze zou het toch wel geweten hebben? Of: hoe naïef kan je zijn?’ werd gefluisterd achter mijn rug om. De verhalen werden in de wandelgangen steeds groter en spannender. Daarom deze keuze, ik zal het je vertellen. Hoe naïef ik kan zijn. Mijn kant zal ik vertellen, mijn hele verhaal over liefde, geloof in liefde, passie, ongeloof, doodsangsten maar vooral, hoe diep en snel je mee kan gaan in het onbekende. Ja, zelfs zonder dat je het door hebt. En ik zal vertellen dat je, als je in een overlevingsstand zit, bergen kan verzetten waarvan je niet eens wist dat je daar de krachten voor had, nee, zelfs niet eens wist dat die bestonden. Voor iedereen om te lezen, omdat recht op de man af vragen naar mijn verhaal iets onmogelijks bleek.

Ik vertel je hoe ik het beleefd heb en wat ik gedaan heb, zoals het is. En niet het sensatieverhaal dat mensen liever willen geloven: ‘Ze is een grote vrouw in de onderwereld geworden.’ Er zullen stukken zijn waarbij je denkt, hoe kan dit, waarom ziet ze het niet, en je me

wakker wilt schudden. Er zijn delen waarin Tijs aan het woord komt.

Maar het is vooral mijn verhaal, mijn waarheid, hoe wit poeder geen bakmeel meer betekende.

Cocaine en cupcakes, daar gaan we.

Met wilde ogen en een ongeschoren gezicht buldert Tijs: 'Ik los dit op, hij is voor mij.'

Zijn lange lijf trilt van agressie en zijn stem klinkt vreemd genoeg koel en koud, maar niks verbaast me meer. Het is een waas, een roes, en ik weet niet eens of ik mezelf nog wel ben. Met zijn lange vingers grist hij zijn telefoon en sleutels van de tafel, tijd om zich om te kleden heeft hij niet eens gehad. De zin galmt door in de gang terwijl de deur nog trilt van de harde knal in het slot. Het kippenvel en de tinteling van opwindning zijn voelbaar in elk vezeltje van mijn lijf, ik heb een knoop in mijn maag en het voelt alsof er een tocht door de kamer trekt. De vermoeidheid is nog meer voelbaar wanneer ik opsta om het gesneuvelde glas bijeen te rapen. Ik heb op adrenaline geleefd, naar deze avond toe, ik was aan zet en nu hoeft het niet meer. Het volle glas wijn ligt in duizend stukjes op de grond, de ijsklontjes, nog niet eens gesmolten, liggen perfect tussen de scherven. Langzaam en met vermoeide benen laat ik me zakken op de grond, in het raam zie ik mijn reflectie, een verwilderde vrouw met een vette knot op haar hoofd. Moe en zonder make-up, mijn ogen dik van de tranen die eigenlijk op zijn. Een vreemde glimlach herken ik in de weerspiegeling. De vrouw in de weerspiegeling lacht, mijn vingers glijden over mijn gezicht en ik voel wat ik zie, het is mijn glimlach, ik lach. Wat fijn dat Tijs weer thuis is.